

עפ"ת 42342/07/13 - יורם תורגמן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 42342-07-13 תורגמן נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופטת הבכירה, נגה אהד

יורם תורגמן	המערער
	נגד
מדינת ישראל	המשיבה

פסק דין

בפניי ערעור על גזר דינו של בית משפט לתעבורה בפתח תקווה מיום 4.9.12 בתיק ת"ד 8818-07-10 (כב' השופטת מגי כהן) לאחר הרשעת המערער בעבירה של אי שמירת רווח, לפי תקנה 49 לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961, נהיגה בקלות ראש, לפי סעיפים 2)62 + 2)38 לפקודת התעבורה (נוסח חדש) תשכ"א-1961 (להלן: "הפקודה"), גרימת תאונה בה נפגע אדם ונגרם נזק, לפי תקנה 21(ב)2) לתקנות התעבורה ונהיגה בשכרות לפי סעיף 3)62 (א) ו-38(א) לפקודה.

(המערער חזר בו מכל טענותיו לעניין הכרעת הדין).

העונש שגזר בית משפט קמא:

8 חודשי מאסר בפועל.

פסילה בפועל לתקופה של 5 שנים בניכוי 60 ימי פסילה מנהלית.

מאסר על תנאי לתקופה של 9 חודשים למשך 3 שנים שלא יעבור עבירה של נהיגה בשכרות,

תחת השפעת משקאות משכרים ונהיגה בפסילה.

טיעוני ב"כ המערער:

טעה בית משפט משלא נתן משקל לנסיבות אישיות של המערער, בן 29, עלה בשנת 98 ממרוקו עם אמו ושני אחיו, נאלץ להתמודד עם בעיות כלכליות, חברתיות ועובדת גירושי הוריו.

סועד את אמו שלקחה לפני כשנה באירוע מוחי קשה אחרי ניקיון ובישול בבית.

עונש המאסר יפגע קשות באופן ישיר באמו הנכה שתיוותר ללא עזרה.

למערער רישיון נהיגה משנת 2003 ולחובתו 6 עבירות תעבורה, 5 מתוכן מסוג ברירת משפט ובשנת 2009 הורשע בגין נהיגה בשכרות, נשפט בהעדר.

בית משפט טעה כשלא הטיל מאסר בעבודות שירות על אף העובדה כי נשלח לממונה ונמצא כשיר. הפסיקה המנחה הינה כי עצם ההפניה לממונה מהווה אינדיקציה לכיוון מסוים וציפייה אנושית. מפנה לרע"פ 3389/11, דרגו נ' מ"י.

בית המשפט הורה על פסילה ארוכה של 5 שנים יחד עם עונש מאסר ממושך ובענישה זו לא ערך בית המשפט איזון ראוי בין רכיבי הענישה.

ב"כ המערער מביא דוגמאות ופסקי דין של בית משפט לתעבורה ופסקי דין שניתנו בבית המשפט העליון.

עוד נטען כי העבירות נעברו לפני 4 שנים. מזה זמן רב שלא נגע בטיפה המרה. עובדה זו מהווה נימוק למה לא צריך לשלוח המערער לקבוצת טיפול, בניגוד לנאמר על ידי קצינת המבחן.

ב"כ המשיבה מציינת כי העונש שהושת בבית משפט קמא סביר ולא חורג ממתחם הענישה.

למערער עבר פלילי בעבירות של הסגת גבול פלילית משנת 2009, איומים משנת 2011, הטרדה באמצעות מתקן בזק משנת 2009, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו משנת 2003, החזקה ושימוש בסמים שלא לצריכה עצמית משנת 2000, תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו ועבירה נוספת של החזקת סמים לצריכה עצמית משנת 2001.

טרם טיעונים בערעור התקבל תסקיר קצין מבחן.

המערער אובחן על ידי קצין מבחן. מפנה לעמ' 2 לתסקיר ומפאת צנעת הפרט, לא אפרט אך האמור בתסקיר אומר דרשני.

נוכח האמור בתסקיר, לא אוכל לקבל טענת ב"כ המערער לפיה מאחר ולטענת המערער מזה זמן שאיננו שותה ועל כן לא נזקק לקבלת טיפול, כפשוטה. עניין הטיפול הרבה יותר מורכב אצל מערער זה.

אין בידי קצין המבחן לבוא בהמלצה טיפולית כלשהי בעניין המערער.

עיון בגזר הדין מלמד כי המערער הופנה אל הממונה לצורך קבלת חוות דעת ונמצא כי המערער מתאים לריצוי עבודות שירות, אלא שרשאי בית המשפט שלא לגזור בסופו של יום על נאשם עבודות שירות, לשנות דעתו ולהורות כי העונש ירוצה במאסר בפועל.

עיתוי קבלת חוות דעת ממונה תהא לפני גזירת העונש ולאחר שמיעת הטיעונים לעונש, וגם אז אין לומר כי התגבשה דעתו של בית המשפט וגמר אומר בליבו להורות על עונש שירוצה בדרך של מאסר בעבודות שירות.

בית המשפט יושב על המדוכה טרם מתן גזר הדין ומן הראוי שכלל האינפורמציה תהיה מונחת בפניו.

לציפייה אנושית כי הזמנת חוות דעת ממונה מרמזת על כיוון מסוים ומחויבות כלפי רמיזה זו, משקלה בבחינת כלל השיקולים הצריכים לעניין העונש יהיה מזערי. יש להשאיר לבית המשפט את המרחב להחליט על העונש בלא שבית המשפט מחויב לעונש מסוים בשל ציפייה כזו או אחרת אשר ניטעה בלב נאשם.

כך הדבר גם בשעה שמתבקש תסקיר על ידי בית המשפט ורשאי בית המשפט בסופו של יום שלא לקבל המלצת תסקיר. השיקולים שעל בית המשפט לשקול הם רחבים ונרחבים מאלה הנשקלים על ידי קצין המבחן, שכן האחרון בוחן האינטרס האישי הפרטי של הנאשם שלפניו, ובמידה רבה את שאלת שיקומו או חוסר היכולת/אפשרות לשיקום.

בית המשפט בוחן, מעבר לאינטרס האישי/פרטי, את האינטרס הציבורי, בטחונו ובריאותו של הציבור כולו וכלל המשתמשים בדרך אל מול דרך נהיגתו של הנאשם, המסוכנות הנשקפת מדרך נהיגתו והתוצאות האפשריות מנהיגתו העבריינית.

מכאן חוות דעת הממונה והאמור בתסקיר אינם חזות הכל. כל שיש בהם הוא מתן אפשרות לשופט לבחון מירב השיקולים וההיבטים המתייחסים לנאשם שבפניו.

בתי המשפט מחויבים לעיקרון ההלימה, חומרת העבירות, תוצאות העבירות, האינטרס הציבורי שנפגע והכל יחד מביא לתוצאת גזר הדין.

אין להקל עם עברייני נהיגה בשכרות רק בשל העובדה כי לא ניתן לקבוע רמת האלכוהול בשל סירוב בלתי מוצדק לבצע בדיקה בקביעה זו.

לטעמי, העונש לנאשם שהורשע בנהיגה בשכרות מכוח סירוב, לא צריך להיות חמור או פחות מעונש לנאשם שהורשע בנהיגה בשכרות לאחר שאפשר קביעת רמת האלכוהול בגופו.

בשנת 2009 הורשע המערער בנהיגה בשכרות. העובדה כי נשפט בהעדרו אין בה כדי להקל עם הנאשם. משנלוות לעבירת השכרות עבירות נוספות, ובענייננו מדובר בעבירות של אי שמירת רווח, נהיגה בקלות ראש, גרימת תאונה בה נפגע אדם ונגרם נזק ונהיגה בשכרות מכוח סירוב, העבירות הנוספות אותן ביצע המערער הינן תולדה של הנהיגה בשכרות ועיקרון ההלימה מחייב ענישה כואבת/כבדה/קשה יותר מענישה בעבירה של נהיגה בשכרות כשזו עומדת בפני עצמה ולא שילוב עבירות נוספות.

אני מסכימה עם בית משפט קמא כי העונש הראוי במקרה זה הינו מאסר בפועל ולא בעבודות שירות. לעובדת ביצוע העבירה ומעבר הזמן מעד ביצועה ועד למועד גזר הדין, משקל לעניין משך תקופת המאסר.

בנסיבות אלה ולאחר ששקלתי, אני מוצאת להתערב בעונש המאסר בפועל.

אני מעמידה המאסר בפועל על 3 חודשים בלבד.

המערער יתייצב לריצוי עונש המאסר בבית סוהר הדרים, ביום 27.4.14 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס כשברשותו תעודת זהות ופסק דין זה.

על ב"כ המערער לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787336, 08-9787377.

התנאים שנקבעו לעיכוב ביצוע גזר הדין יעמדו בתוקפם עד להתייצבות המערער לריצוי עונשו.

ניתן והודע היום כ"א אדר ב תשע"ד, 23.3.14 במעמד ב"כ הצדדים.